

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Y. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-268/LE-BE02-ZA12-2011, E.č. L009021,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-268/LE-BE02-ZA12-2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, čj. OAM-268/LE-BE02-ZA12-2011, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v ustanovení § 12 zákona o azylu. Naopak je patrné, že žalobce ve vlasti nikdy nečelil žádné formě ohrožení. Nehovořil ani o žádných potížích spojených s návratem do vlasti. Do České republiky přicestoval ve snaze zajistit se lepší život a žít zde s otcem. O udělení mezinárodní ochrany požádal proto, aby si v České republice

legalizoval pobyt. K tomu však institut mezinárodní ochrany neslouží. Žalovaný taktéž nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v ustanovení § 14a zákona o azylu. Na základě infobanky ČTK je zjevné, že na Ukrajině v současnosti neprobíhá mezinárodní nebo ozbrojený konflikt. Tvzení o tom, že žalobce má na území České republiky syna, žalobce nijak nedoložil a ani není zapsán v rodném listě dítěte. Žalovaný taktéž po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou a požadoval rozhodnutí žalovaného zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Tvrdil, že žalovaný porušil ustanovení § 16 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť ve svém rozhodnutí zcela opomenul vypořádat se a odůvodnit, proč žalobce nesplňuje důvody k udělení mezinárodní ochrany podle § 13, 14 a 14b zákona o azylu. Zejména se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, že Českou republiku nemůže opustit kvůli svému synovi. Ačkoli se doposud nepodařilo dosáhnout zapsání do rodného listu dítěte a nelze se kontaktu domáhat soudně, přesto žalobce plní svoji vyživovací povinnost. Proto má žalobce za to, že jeho případ je případem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, a to i s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Žalobce dále namítal porušení § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že z toho, co žalobce během správního řízení uvedl, bylo evidentní, že případ žalobce nemá nic společného s azylovými důvody. Žalovaný ve v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a dále žádost žalobce posoudil v kontextu situace v zemi původu. Pokud jde o možnost udělení humanitárního azylu, tak žalobce žádné důvody, které by žalovaný mohl zvažovat ve vztahu k tomuto institutu.

Oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010 – 107, však ze systematiky zákona o azylu a účelu tohoto správního řízení je nutno dovodit, že: „...[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. I v případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle §

12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, je třeba se dále zabývat tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14b zákona o azylu... Zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Z výše uvedeného tedy plyne, že mlčení žalovaného ohledně institutu humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, je v posuzované věci nesprávné a vychází z již překonané judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud žádost obsahuje nějaké tvrzení, které může být alespoň potenciálně relevantní ve vztahu k institutu humanitárního azylu, je třeba se jím v odůvodnění správního rozhodnutí zabývat a vysvětlit, proč tvrzený důvod není dostatečně závažný pro aplikaci tohoto institutu. Pokud by pak tvrzení žadatele ve vztahu k § 14 zákona o azylu byla natolik významná, že by bylo nutné se jimi podrobněji zabývat (tj. žádost by nebyla nedůvodná zjevně), zejména pokud by si vyžadovala rozsáhlejší provádění důkazů k situaci žadatele, musela by být žádost přezkoumána v klasickém řízení a nikoliv na základě zrychleného řízení podle § 16 zákona o azylu. Nepostačí přitom, pokud k dané otázce žalovaný zaujme stanovisko až ve vyjádření k žalobě.

V souzeném případě žalobce uvedl, že má v České republice syna. Závažné rodinné důvody by přitom za určitých okolností mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice existenci syna žalobce konstatoval, avšak současně uvedl, že toto tvrzení žalobce nedoložil žádným dokladem. Z odůvodnění ovšem spíše plyne, že tento závěr byl učiněn ve vztahu k doplňkové ochraně. Jinými formami mezinárodní ochrany se pak napadené rozhodnutí nezabývá. V každém případě je však i z vyjádření k žalobě zřejmé, že žalovaný se možností udělení humanitárního azylu z tohoto rodinného důvodu ani neměl v úmyslu zabývat, neboť ve vyjádření poukazuje pouze na možnost udělení humanitárního azylu ze zdravotních důvodů.

Za těchto okolností nemůže být správní soud tím, kdo se bude jako první zabývat právním hodnocením ve správním řízení zjištěného skutkového stavu ve vztahu k § 14 zákona o azylu, neboť by tím nepřípustně zasahoval do pravomoci orgánů moci výkonné. Úkolem správních soudů je pouze přezkum správních rozhodnutí a argumentace, na nichž jsou založena, nikoliv nahrazování činností správních orgánů. Závěr, že správní soud nemůže nedostatek právní argumentace správního orgánu nahrazovat vlastní argumentací, potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, podle nějž, není-li správní soud schopen dostatečně argumentačně podložit svůj závěr o tom, že napadené rozhodnutí správního orgánu je přezkoumatelné, stává se nepřezkoumatelným i jeho vlastní rozhodnutí. Z povahy nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pak nutně plyne, že jde o vadu, kterou se musí správní soud zabývat i bez návrhu, neboť správní rozhodnutí takové povahy nutně brání vlastnímu výkonu jeho přezkumné činnosti.

Napadené rozhodnutí je tak rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a jako takové je musel soud zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný povinen znovu přezkoumat žádost o mezinárodní ochranu a dospěje-li k témuž závěru, řádně své rozhodnutí odůvodnit ve vztahu ke všem v úvahu připadajícím formám mezinárodní ochrany. Přitom ve vztahu k zjištěnému skutkovému stavu je třeba upozornit i na to, že fakt že žalobce nedoložil tvrzení o existenci svého syna žádným dokladem a že není zapsán v rodném listě dítěte, nutně neznamená, že např. žalobce nevede dosud neukončený soudní spor o určení otcovství. O tuto skutečnost proto žalovaný ještě doplní skutkový stav, aby následně mohl takto zjištěný skutkový stav právně zhodnotit.

Ostatními žalobními námitkami, tj. porušením ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, se soud pro jejich přílišnou obecnost, ale také pro nadbytečnost, nezabýval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (§ 102 a následující s. ř. s.). Kasační stížnost se podává do 31. 12. 2011 u Krajského soudu v Praze a po 1. 1. 2012 u Nejvyššího správního soudu ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Praze dne 15. prosince 2011

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. 12. 2011 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

